

майбутніх психологів у процесі вивчення іноземної мови. *Young Scientist*. 2017. № 4.1.(44.1). С.41–44.

3. Орлова О.В., Доній В.С. Формування крос-культурної професійної компетенції студентів засобами проектної діяльності в контексті сучасних освітніх вимог. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*. 2017. №26. С.150–152.

4. Шиян Т., Айзікова Л. Формування крос-культурної компетентності в монолінгвальному навчальному середовищі. *Науковий вісник МНУ імені В.О. Сухомлинського. Педагогічні науки*. 2017. №2 (57). С.513-518.

Маргулов Артур Худувич
доктор історичних наук,
професор Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ ЯК СТРАТЕГІЯ РЕІНТЕГРАЦІЇ КРИМУ ТА ДОНБАСУ

З початку військової агресії з боку Російської Федерації наша держава опинилась перед великою кількістю внутрішніх та зовнішніх викликів, одним з яких ми вважаємо соціальний захист внутрішньо переміщених осіб. Законом визначено таке трактування: внутрішньо переміщеною особою є громадянин України, іноземець або особа без громадянства, яка перебуває на території України на законних підставах та має право на постійне проживання в Україні, яку змусили залишити або покинути своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру. Правовий статус таких осіб регулює закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20.10.2014 № 1706-VII та його доповнення [1].

Якщо розглядати військові конфлікти на території колишнього СРСР за кількістю переселенців-біженців, то Україна – абсолютний рекордсмен. Станом на 11 березня їх нараховувалось 1363891 особа. [2] За різних періодів їх кількість сягала до 1500000 та більше осіб. Так, наприклад, за підрахунками Верховного комісаріату ООН по справах біженців, їх кількість в Азербайджані приблизно 200 тисяч (разом із 50 тис. «месхетинськими турками» із Узбекистану), хоча уряд нараховує їх від 1000000 до 1500000 осіб [3].

На наш погляд, тенденція до завищення може бути спробою впливати на обсяги гуманітарної допомоги держави з боку міжнародного співтовариства або бажання відсторонитись від загальносвітових програм по роботі із біженцями. Так лише Європейський Союз надав постраждалим регіонам Сходу України починаючи з 2014 року на загальну суму 677 млн. євро. Другими за обсягами наданої допомоги були американський уряд та Агенція

США з міжнародного розвитку. Також була допомога від Японії, Великобританії, Німеччини, Швейцарії, міжнародних неурядових організацій та фондів. Це неповний перелік гуманітарних донорів Донбасу. Гроші спрямовані із різних джерел та із різним кінцевим призначенням. Практично ж значні об'єми фінансування контролюються або державою або неурядовими організаціями чи безпосередньо представниками донорських держав та установ.

Станом на сьогодні отримання гарантованих державою соціальних виплат безпосередньо пов'язане із отримання громадянами із постраждалих районів переселенського статусу. Це регламентується існуючою постановою Кабінету Міністрів України від 05.11.2014 р., №637 «Про здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам», від 08.06.2016 р. № 365 «Деякі питання здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам» та постановою Пенсійного фонду України від 07.07.2014 р. № 13-4 «Про органи, що здійснюють виплати пенсії та надання соціальних послуг громадянам України, які проживають на території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя». Отже, статус внутрішньо переміщеної особи за українськими реаліями може мати навіть особа, яка продовжує проживати на непідконтрольній державі Україні території, а лише претендує на соціальні виплати.

Регулювання питання статусу громадян, які постраждали внаслідок війни, може значно поліпшати соціальну напругу в суспільстві. На наш погляд, потрібно чітко ідентифікувати громадян, які є внутрішньо переміщеними особами, як такі, що зазначені у законі України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20.10.2014 № 1706-VII та його доповненнях. Натомість також потрібно визнати статус громадян, які мешкають на тимчасово непідконтрольній Україні території без обмежень у громадянських правах, окремою категорією необхідно зазначити громадян, які мешкають безпосередньо на лінії розмежування.

Чітке визначення та законодавче закріплення цих категорій надасть можливість формуванню комплексної програми щодо їхнього соціальному захисту. Такий підхід повинен вплинути на збільшення та диференціації фінансової підтримки реальних переселенців, які переїхали на підконтрольну Україні територію. Зняття вимоги обов'язкової реєстрації як переміщеної особи громадянам України для отримання соціальних та пенсійних виплат так само гуманізує цей процес.

Отже, громадяни України, які внаслідок військового конфлікту опинились по різні боки лінії протистояння, мають усі права, які гарантуються Конституцією та іншими законодавчими актами України. Виконання цих гарантій покладається у повному обсязі на державу. Це питання виключно гуманітарно-функціонального значення за умов військового конфлікту набуває додаткових функцій. Реалізація соціальних програм на непідконтрольній державі території утворює базис для повільної реінтеграції та демонструє прихильність до європейських соціально-гуманітарних стандартів.

Бібліографічні посилання:

1. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18>
2. Міністерство соціальної політики України. URL: <https://www.msp.gov.ua/timeline/Vnutrishno-peremishcheni-osobi.html>
3. International Protection Considerations Regarding Armenian Asylum-Seekers and Refugees. United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). Geneva September 2003.

Маркіна Лідія Леонідівна,
кандидат педагогічних наук,
доцент Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ДІАГНОСТИКИ ЯКОСТІ ОСВІТИ

На сучасному етапі розвитку суспільства «якість» стає ключовою соціально-економічною категорією, індикатором соціально-економічної політики держави.

Якість – це категорія багаторівнева, багатоаспектна, багатофункціональна. Якість є сукупністю характеристик об'єкта з точки зору його здатності задовольняти нагальні та передбачені потреби: якість життя, якість системи освіти, якість науки, якість техніки та технологій, якість виробництва, якість праці, якість продуктів праці тощо. Отже, якість – це фундаментальна категорія, яка охоплює усі фактори соціального устрою і діяльності людей. Категорія «якість» розкривається через співвідношення до категорій «кількість», «системність», «структурність», «організованість», «оцінка».

Якість вивчає спеціальна наука – квалітологія. У її структурі можна виокремити наступні взаємопов'язані складові: теорія якості, теорія управління якістю, кваліметрія, метрологія.

Предметом теорії якості є дослідження природи якості, вивчення економічних, соціальних, інформаційних аспектів якості продукції на етапах її створення та використання. Теорія управління якістю – це галузь науки, яка займається розробкою наукових основ та методів забезпечення та управління якістю. Метрологія досліджує та реалізує методи вимірювання якості. Кваліметрія вивчає і реалізує методи кількісної оцінки якості.

Педагогічна кваліметрія виникає на початку 70-х років ХХ століття, як напрям педагогічних досліджень, головним змістом яких є вимірювання й оцінка педагогічних параметрів та характеристик якості освіти.

У сучасному світі інтелектуальний потенціал суспільства безпосередньо залежить від якості освіти, тому діагностика якості освіти є актуальною проблемою. У педагогіці якість освіти визначається як ступінь задоволення очікувань різних учасників процесу освіти від наданих освітнім закладом